

τὸν τόπον σου, καθ' ὅσον αὐτὸ τὸ δίδωμά σου...

Ὅχι τώρα πλέον, Συριακὴ Πρίγκιψ (δεκτὸν) ἢ πρόθεσις τοῦ δώρου παρήλθε...

Εὐχαριστῶ Μικρὰ Κόμησα τοῦ Φαλήρου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔλθῃ κανεὶς εἰς τὸ Γραφεῖον...

Φιλέργος Λεβιδῶν, σοῦ ἔστειλε τὸ βραβεῖον. Ὁ Μάργος Πρίγκιψ δὲν ἔλαβε τὸ τετράδιόν σου...

Ἀλλ' ἔπειτα πιστεύεις τὰ μαγικά τραπέζια. Αἰμιυλία Εὐμαρμένη; Δὲν βραβεύεται! Κάποιος ἔφη...

Ρόδον τοῦ Ἀπολλῶν, ἔστειλε πρὸς τὴν Κατίναν Μπογδάνου δελτίον ἐγγράφου καὶ σ' εὐχαριστῶ...

Ἐλεγα x' ἐγὼ: διατί νὰ μὴ μου γράψῃ τὸσον καιρὸν ὁ Παῦλος Γούρος; Πού νὰ ἤξεύρω...

Ἰούλιε Βρόδτε, αὐτὸ σοῦ ἐκλέγω, διότι τὸ προηγούμενον τὸ ἔχει ἄλλος. Χαίρω πολὺ πού ἀπεφάσισες νὰ μου γράψῃς.

Εἰς μερικὰς ἐπιστολάς, μολοντὶ τὰς ἔλαβον πρὸ τῆς 16 Νοεμβρίου, θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές...

Πρώτη πρῶτη ἢ Ἐαυθὴ Γαλιανομάτα μου ἔστειλε τὸν ἔρανον τῆς διὰ τὴν Πρωτοκρονιῶν τῶν Πτωχῶν...

Μικρὰ Μυστικὰ Ἐπιθυμοῦν νάντα λάξουν: ἢ Ἀγρία Ἀμερικανὶς μετ' ἰορ τῆς Κηφισίας...

Τῶν καὶ τὸν Ἀτρόμητον Θαλασσομάχον - ἢ Βίγλα μετ' ἰορ Κεφιλῆναιαν Ρομπόλαρ καὶ τὸν Φιλομοσοῦν...

Ἀσπασίμοι, πληροφόρηται. Ἐξακολουθοῦν τὰ συγχαρητήρια πρὸς τὸν Ἐκτορα τοῦ Τρῶα...

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλᾶκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἑλληνα Ἐδισσοῦν (δεκτὸν), Ριθίκολον (ἔστειλε), Ἰουλιαν Ἀ. Παπαγεωργίου...

Ἀνατολῆς, Ἕλιον, Ἀνεμόνην (ἔστειλε) Ἀδραν τοῦ Εὐξείνου (μάλας) Ἀνδρέαν Σκέφρη...

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Νοεμβρίου θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 22 Δεκεμβρίου ε'

892. Συλλαβόγραφος. Ὅποιος εἰς φθόγγον μουσικῆς κολλήσει ἐν ποταμῷ...

893-897. Κεκυρμένον ὄνομα τῶν ποταμῶν. 1. ὁ Μαρδόνιος ἦτο ἀρχαῖος Πέρσης στρατηγός...

898-899. Μαγικὸν γράμμα. Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κἀποθι λέξεων...

603-607. Σύνθεσις λέξεων. Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κἀποθι 14 συλλαβῶν...

608. Ἀπροσδόκητον. Ποῖους ὄσον καὶ ἂν εἴνε μικροὶ καλούμενοι φηλοῦς.

609. Γρίφος. Ὁ καὶ (ΗΗ) (ΗΗ) καὶ

608. Ἀπροσδόκητον. Ποῖους ὄσον καὶ ἂν εἴνε μικροὶ καλούμενοι φηλοῦς.

609. Γρίφος. Ὁ καὶ (ΗΗ) (ΗΗ) καὶ

608. Ἀπροσδόκητον. Ποῖους ὄσον καὶ ἂν εἴνε μικροὶ καλούμενοι φηλοῦς.

609. Γρίφος. Ὁ καὶ (ΗΗ) (ΗΗ) καὶ

608. Ἀπροσδόκητον. Ποῖους ὄσον καὶ ἂν εἴνε μικροὶ καλούμενοι φηλοῦς.

609. Γρίφος. Ὁ καὶ (ΗΗ) (ΗΗ) καὶ

608. Ἀπροσδόκητον. Ποῖους ὄσον καὶ ἂν εἴνε μικροὶ καλούμενοι φηλοῦς.

609. Γρίφος. Ὁ καὶ (ΗΗ) (ΗΗ) καὶ

608. Ἀπροσδόκητον. Ποῖους ὄσον καὶ ἂν εἴνε μικροὶ καλούμενοι φηλοῦς.

609. Γρίφος. Ὁ καὶ (ΗΗ) (ΗΗ) καὶ

608. Ἀπροσδόκητον. Ποῖους ὄσον καὶ ἂν εἴνε μικροὶ καλούμενοι φηλοῦς.

609. Γρίφος. Ὁ καὶ (ΗΗ) (ΗΗ) καὶ

608. Ἀπροσδόκητον. Ποῖους ὄσον καὶ ἂν εἴνε μικροὶ καλούμενοι φηλοῦς.

609. Γρίφος. Ὁ καὶ (ΗΗ) (ΗΗ) καὶ

608. Ἀπροσδόκητον. Ποῖους ὄσον καὶ ἂν εἴνε μικροὶ καλούμενοι φηλοῦς.

609. Γρίφος. Ὁ καὶ (ΗΗ) (ΗΗ) καὶ

608. Ἀπροσδόκητον. Ποῖους ὄσον καὶ ἂν εἴνε μικροὶ καλούμενοι φηλοῦς.

609. Γρίφος. Ὁ καὶ (ΗΗ) (ΗΗ) καὶ

608. Ἀπροσδόκητον. Ποῖους ὄσον καὶ ἂν εἴνε μικροὶ καλούμενοι φηλοῦς.

609. Γρίφος. Ὁ καὶ (ΗΗ) (ΗΗ) καὶ

608. Ἀπροσδόκητον. Ποῖους ὄσον καὶ ἂν εἴνε μικροὶ καλούμενοι φηλοῦς.

609. Γρίφος. Ὁ καὶ (ΗΗ) (ΗΗ) καὶ

608. Ἀπροσδόκητον. Ποῖους ὄσον καὶ ἂν εἴνε μικροὶ καλούμενοι φηλοῦς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστῆται ἀπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ τῆς Παιδείας ἡς τὸ κατ' ἔχον καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπιμελητοῦ...

Table with 3 columns: Subscription rates (ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ), Publication schedule (ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ), and Price per copy (ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ).

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ὁ Ἐκτωρ παρητήθη τῆς ιδέας νὰ φθάσῃ εἰς Βιγινέννας. Οἱ ἐχθροὶ κατεῖχον ὅλον ἐκεῖνο τὸ μέρος...

σαλέα. Ἀλλὰ τί ἰσχύει ἡ ἀνδρεία ἀπέναντι τοῦ ἀριθμοῦ; Ἄν εἶχεν ἔλθῃ τοῦλάχιστον ὁ Ναπολεὼν!

χων παντοῦ! καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἰστάμενος διὰ ναναφωνήσῃ: «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!»

Καὶ γιατί ὄχι, παλλικάρη μου; γιατί ὄχι, παρακαλῶ; ἡρώτησεν ὁ πολίτης ζωηρότατος. Ποῦ εἶνε ὁ Κόρσο;

χους. "Α, τίνά σου 'πώ' αν επρόκειτο να κλέξω μεταξυ αυτων και του Κόρσου, θα εφώναζα: Ζήτω ο Αυτοκράτωρ!

Την στιγμήν εκείνην φλόξ' εζήληθεν από το στόμιον ενός έχθρικού τυφεκίου απέναντι, και αντήχησε πυροβολισμός. Ο πολιτης Δαγκέν εκλονίσθη, εστράφη περι αυτών και κατέπεσε.

Ο "Εκτωρ και ο Πομπόνης ώρμησαν προς αυτών.

— "Επληρώθη! ειπεν ο "Εκτωρ.

— "Απέθανε! ειπεν ο Πέτρος.

— "Απέθανε; α, τον καιμένο το μπαρμπα Δαγκέν!... απέθανε;

— "Ναί! η σφαίρα τον ηύρε 'στην καρδιά.

— "Απέθανε! Χάριν εκείνου τον όποτον ζέμισε, χάριν της Γαλλίας, την όποιαν ηγάπα... Και απέθανε καθ' ην στιγμήν, δια πρώτην και τελευταίαν φοράν εις την ζωήν του, εξέβαλε την κραυγήν που του υπηγόρευσεν ο πατριωτισμός του: Ζήτω ο Αυτοκράτωρ!

Το τηλεβόλον εσίγησεν η μάχη ετελείωσεν οι αρχηγοί των δύο στρατών προ μικρού συνωμολόγησαν ανακωχήν, δια να σταματήσει η άνωφελής αιματοχυσία. Η τελευταία βολή τυφεκίου ητο εκείνη, η όποια ειχε φονεύση τον πολιτην Δαγκέν!

Οι αυτοσχέδιοι μαχηταί, οι όποιοι εδειξαν όλοι διαγωγήν αληθών στρατιωτών, μετα κόπου συγκατετέθησαν να φήσουν τα όπλα. «Οι ήρωες της φοβεράς εκείνης ημέρας, λέγει ο Σατωδριάνδος, υπήρξαν οι έκατον πενηνκοντα νεαροί μαθηταί του Πυλυτεγνείου...

Περικυκλωθέντες υπό των έχθρών, ηρνήθησαν να παραδοθώσι, και εδέησε να τους εκδιώξουν δια της βίας. Είς ρώσος γρεναδιερός τους ήρπαξεν ένα-ένα μελανούς εκ της πυρίτιδος και κεκαλυμμένους υπό πληγών και εν φ' ηγωνίζοντο ακόμη να ελευθερωθώσιν από τας χειράς του, εκείνος τους ανύψωσεν εις τον αέρα, με κραυγας νίκης και θαυμασμού, και τους παρέδιδεν αιμάσσοντας εις τας μητέρας των.»

Μετα μίαν ώραν, πένθιμος συνοδεία εφθανεν εις το "Αρχιεπισκοπαικόν διότι εκεί, εν τη οικία εκείνων, τους όποιους εθεώρει ως συγγενείς του, ενόμισε καθήκον του ο "Εκτωρ να μεταφέρει τον νεκρόν του άτυχους Δαγκέν.

Η δεσποινίς Μορανζή και η "Ερριέττα εκλείον μετα του "Εκτορος, άλλ' ο αρχιεπίσκοπος ειπε με μειδιαιμα μεγαλοχολικόν:

— Και όμως τοιούτος θάνατος ήρμοζεν εις πατριώτην, όποιος ητο ο λαμπρός μας φίλος. "Ισως το μέλλον να τω έπεφύλασσε μεγαλητέρας ακόμη λύπας! Οι Βουρβώνιοι θα επανέλθουν. Τίς οίδε, μήπως δια τον άγνον δημοκρατικόν δεν θα ητο σκληρότερον να

βλέπη αυτους επί του θρόνου, παρά τον Ναπολέοντα!

Με καρδίαν σπαρασσομένην υπό λύπης, ο "Εκτωρ εζήλησε των Παρισίων δια της πύλης του Μονρουζ, ελευθέρας ακόμη, σκοπεύων να διευθυνθη προς τ' ανατολικά, εφ' όσον εβλεπεν ότι ηδύνατο να το κάμη μετ' ασφαλείας. Και επεταχυνε το βήμα του ήπου του, ανυπομονών να φθάση πλησίον του Αυτοκράτορος τόσο μάλλον, καθ' όσον τον εφαντάζετο δυστυχέστερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ'.

Ο ΕΝ ΦΟΝΤΑΙΝΕΒΑΩ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Περι την δεκάτην ώραν της εσπέρας, ο "Εκτωρ εφθασεν εις το χωρίον Ζουβιζύ, απέχον περι τα είκοσιπέντε χιλιόμετρα εκ Παρισίων. "Ανθρωπός τις, προφανώς τεταραγμένος, περιπάτει επί της οδοϋ. Υπό το ώχρον φώς της σελήνης, η όποια επρόβαλλε κατά διαλείμματα εκ των νεφών, ο "Εκτωρ τον ανεγνωρίσεν.

"Ητο ο Αυτοκράτωρ.

Είχε λάβη από της προτεραίας επιστολήν, περιέχουσαν τας λέξεις ταύτας:

«Η παρουσία του Ναπολέοντος εινε αναγκαία αν δεν θέλη να ιδη την πρωτεύουσαν περιερχομένην εις τας χειρας των έχθρών, δεν πρέπει να χάση ουτε στιγμήν.»

Και ανεχώρησεν άμέσως εφίππος, εγκαταλείψας την προς ανατολάς πορείαν, την όποιαν ειχεν άγγελίη προς την Αυτοκράτειραν εφθασεν εις Τρόγγην, όπου εκοιμήθη, και την ακόλουθον πρωίαν εξεκίνησε πάλιν. Το εσπέρας, έλεινόν καταθόπλεκτον άμαξιον εσταμάτα εις το Φρομαντώ, πλησίον του Ζουβιζύ, και τρεις άνδρες κατήρχοντο εξ αυτου: ησαν ο Αυτοκράτωρ και οι συνοδεύοντες αυτον Μπερτιέ και Γκωλαινουόρ.

Μόλις πεζεύσας, έμαθε τα άπαισια γεγονότα: την παράδοσιν των Παρισίων και την φυγήν της αντιβασιλευούσης Αυτοκρατειρας μετα του υιου του. Δεν παρητήθη έντοτοις της ιδέας να φθάση και τώρα εις Παρισίους, ελπίζων ακόμη να εξεγείρη τον λαόν και να εξακολουθήση τον πόλεμον. "Αναμένων να ζεύξουν την άμαξάν του, περιπάτει, όπως είδαμεν, επί της οδοϋ.

— Ποίος εινε; ειπε, βλέπων ένα ιππέα ερχόμενον προς αυτον και καταβαίνοντα εκ του ήπου του.

— "Α, σεις είσθε, ύπολογαγε "Αλβα; "Ερχεσθε από το Παρίσι; Τι νέα;

Ο "Εκτωρ επεβεβαίωσεν οσα εγνωρίζεν ήδη ο Αυτοκράτωρ, και προσέθεσεν:

— Οι Παρισιοί επολέμησαν ως λέοντες, άλλ' οι έχθροι ησαν πολυαριθμότεροι. "Ω, αν είσθε σεις, Μεγαλειότατε!

— "Ναί, ναί, το ηξεύρω' αλλά δεν εινε δυνατόν να είμαι πανταχού παρών! άπήνησεν ο Ναπολέων, σαρώνων την όδον δια του μαστιγίου του, όπως έκαμνεν όσάκις ητο στενοχωρημένος. "Αλλ' υπάρχει ακόμη καιρός δι' ενέργειαν. Τρέξε εις τον Σταθμόν, παιδί μου, και ειπέ να ζεύξουν γρήγορα. Πρέπει να φθάσω εις το Παρίσι. Θεέ μου, Θεέ μου, πώς άργούν όλοι σήμερα! "Ελα, θα έτοιμασθῃ γρήγορα η άμαξά μου η όχι;

— "Αλλά, Μεγαλειότατε, ετόλμησε να παρατηρήση ο "Εκτωρ, η πόλις παρεδόθη, οι έχθροι εινε μέσα...

— Και τί θέλεις να 'πής μ' αυτό; ειπεν ο Ναπολέων. Τα ίδια θα φάλης και σύ; Το Παρίσι εινε εις τας χειρας των έχθρών. "Εστω! Θα υπάγω εγω με τον στρατόν μου και θα το ελευθερώσω. "Εμπρός, κύριοι, εμπρός! Πρέπει να ποσπάσωμεν την πρωτεύουσάν μου από τας χειρας των βαρβάρων!

— Πολύ άργά, Μεγαλειότατε, εινε πολύ άργά! ειπε με βαθείαν θλίψιν ο στρατηγός Μπεγιάρ, φθάσας την στιγμήν εκείνην. Η συνθήκη υπεγράφη, αδύνατον να υπάγετε εις το Παρίσι!

— Και ποίος ετόλμησε να υπογράψη συνθήκην; ανέκραξεν ο Ναπολέων. Εινε άνανδρος!

— Δεν εινε άνανδρος, Μεγαλειότατε, άπήνησεν αξιοπρεπώς ο Μπεγιάρ εινε γενναίοι στρατιώται, οι όποιοι όμως εξηναγκάσθησαν εις τοϋτο.

Ο Ναπολέων δεν άπήνησεν και εξηκολούθησε να προχωρη επί της οδοϋ, προς τους Παρισίους, ακολουθούμενος υπό του στρατηγου και του "Εκτορος. Συχνά συνήντων και άλλους αξιωματικούς η στρατιώτας, ερχομένους εκ Παρισίων ο Αυτοκράτωρ τως άπηύθυνε την ιδίαν ερώτησιν και ελάμβανε πάντοτε την ίδιαν απάντησιν:

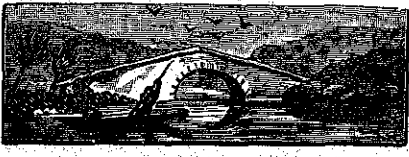
Οι Παρίσιοι παρεδόθησαν δια συνθήκης.

Τότε, αναγνωρίσας ότι δεν ηδύνατο πλέον να κάμη τίποτε, ο Ναπολέων εστράφη προς τα όπισω και εβάδισε σιωπηλώς επί έν τέταρτον της ώρας. Φθάσας παρα την πηγήν του Ζουβιζύ, εκάθησεν εφ' ενός των λιθίνων εδωλίων, τα όποια εύρίσκοντο εις το μέρος εκείνο, και βυθίσας το πρόσωπον εις τας χειρας, παρεδόθη εις σκέψεις βαθείας.

Και ουδεις ετόλμησε να διακόψη τον πικρόν ρεμβασμόν του ήττημένου κατακτητου!

(*Επεται συνέχεια)

Κατά το γαλλικόν της Εβδοχίας Δυποη) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ

(ναυούρισμα)

Πλάγιασε και ξεκουράσου, νυσταγμένο μου άγγελάκι, Κούμπισε 'στο μαξιλάρι το ξανθό σου κεφαλάκι, Κλείσε τα γλυκά ματάκια, γιαν' η μέρα έχει ούωση Και άλλου άλλα παιδάκια πάει ο ήλιος να φωτίση. Σούχω στρώση σενδονάκια κάτασπρα, σιδερωμένα, Κι' από πριν εις τη θερμάστρα τάχω, φώς μου, ζεσταμένα.

Ναί, πουλί μου, εξω τώρα ο κακός βορειός θυμώνει Και τα άλλα τα πουλάκια μέσα 'στες φωλιές παγώνει Μαύρο, πάγερό σκοτάδι όλα έξω τα σκεπάζει Και χτυπά 'στο παραθύρι η βροχή και το χαλάζει Όμως μέσα νάμπουν, φώς μου, δεν μπορούν, και μη φοβάσαι, Μέσα 'στη ζεστή φωλίτσα, όπου ήσυχο κοιμάσαι.

Γιατι εγω το παραθύρι τώκλεισα και δεν ανοίγει. Έως ότου η μαύρη νύχτα με τα κρούα χιόνια φύγη, Και ζεστά-ζεστά τριγύρω 'στο μικρό σου κρεβδατάκι Τες κουρτίνες έχω απλώση, ζαχαρένιο μου άγγελάκι. Λοιπόν ξενοιάστο κοιμήσου — όμως πρώτα το φιλι μου! — Καληνύχτα, θνδαιρέ μου, καληνύχτα σου, πουλί μου!

(Παράφρασις εκ του "Αγγλικού.)

N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

20 Νοεμβρίου

ΟΥ ανεκόνωσες σήμερα κάτι τι η Διάπλασις, το όποιον μου έκαμνεν όχι καλήν έντύπωσιν. "Υστερ' από κάθε Διαγωνισμόν, από κάθε άπονομήν Βραβείων, θα εύρεθούν και μερικοί, οι όποιοι έννοούν να την κρίνουν και να την επικρίνουν. "Ολίγοι εύτυχώς, πολύ όλίγοι εινε οι αυτοσχέδιοι αυτοί «κριταί της κρίσεως» άλλ' όπωςδήποτε εύρίσκονται και τοιούτοι εινε δε γνωστόν ότι όλίγα μόρια αλόης εινε ικανά να πικράνουν όλόκληρον γλύκισμα...

Και γράφουν προς την Διάπλασιν παραδείγματος χάριν: «'Εγω νομίζω ότι η Ν α υ τ ο π ο ύ λ α έπρεπε να πάρη πρώτον Βραβείον» η: «'Εγω φρονώ ότι η Μ έ λ λ ο υ σ α Κ α λ λ ι τ έ χ ν ι ς άπότησε καλλίτερ' από όλους» η: «'Εγω νομίζω, ότι ο τάδε μετέφρασε καλλίτερ' από τον Χ α λ α σ μ ο ν Κ ο σ μ ο υ.»

"Α, όχι, όχι! Είμαι βέβαιος ότι αυτοί οι κύριοι "Εγω δεν ηξεύρουν τί κάμνουν αν το ηξευραν, αν εύρισκτο κανεις να τους το ειπή, δεν θα το έκαμναν ποτέ. Δηλαδή τί θέλουν να πούν; "Οτι αυτοί ηξεύρουν να κρίνουν καλλίτερα από την Διάπλασιν; η ότι η Διάπλασις βραβεύει κατά συμπαιθείας και όχι κατ' αξίαν;

"Αν εινε το πρώτον, τί κρίμα να μην το ηξεύρη από πρώτα η κυρία Διάπλασις, δια να τους προσκαλή να κάμνουν την κρίσιν αυτοί!... "Αλλ' αν εινε το δεύτερον; Τότε, διατι λοιπόν να εινε φίλοι της Διαπλάσεως; Διατι να λαμβάνουν μέρος εις Διαγωνισμούς, όπου γνωρίζουν ότι η αξία παραγνωρίζεται τάχα απέναντι συμπαιθών;

Τίποτε. Δεν εινε ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Μη λυπησαι άδίκως, Διάπλασις! Ούτε τόνον εγωίστας θέλω να τους φαντασθώ, ούτε τόνον άσεβείς. Το κάμνουν απλούστατα από νεανικήν άγνοιαν και άφέλειαν, είμαι δε βέβαιος ότι, αν τους ειπή κανεις πόσον κινδυνεύουν να παρεξηγηθώσιν, δεν θα το ξανακάμουν πλέον ποτέ!

21 Νοεμβρίου

Υπάρχει μία Βασίλισσα, η όποια δεν εινε μεγαλητέρα από τας φίλας της Διαπλάσεως; Εινε η Γουλιελμίνα, η μικρά χαριτωμένη Βασίλισσα της "Ολλανδίας.

Βασίλισσα τεσσάρων εκατομμυρίων υπηκόων και τριανταεξ' ακόμη εκατομμυρίων ύποτελών! Τι εύτυχισμένον κορίτσι! Πώς θα ήμπορη να κάμη, ό,τι θέλη, και πόσον θα εινε εύχαιριστήμένη από την διαρκή παντοδυναμίαν της!... "Υποθέτω, ότι όσαι θάπαντήσουν εις την Σ' Κυριακήν, θα ήθελαν πολύ την θέσιν της, εστώ και δια μίαν και μόνην ήμέραν!...

Και όμως, δεν ήμπορει να κάμη ούτε το παραμικρόν! ούτε ό,τι ειμπορει να κάμη εν οιονδήποτε άλλο κοριτσάκι, αν έχη όλίγον εύπορος και όλίγον συγκαταβατικούς γονείς!

Και ίδου η απόδειξις:

Κατ' αυτὰς η μικρά Βασίλισσα διεσκέδαζεν εις την Βιέννην, όπθεν επανήλθε μ' έν τελευταίον ποδήλατον και με περιπαθη άγάπην προς την ποδηλασίαν. "Αλλ' η μήτηρ της, (η μέχρι της ενηλικιώσεως της Γουλιελμίνας αντιβασιλεύουσα) κατελήθη υπό μεγάλων φόβων και δισταγμών, και πριν δώση την άδειαν της ελευθέρας χρήσεως του ποδηλάτου, υπέβαλεν εις το Συμβούλιον της "Αντιβασιλείας το εξής σοβαρώτατον ζήτημα:

«Μία εστεμμένη κεφαλή ειμπορει να ποδηλατή;»

Η Γουλιελμίνα προσεπάθησε να προκατάβη την κρίσιν του Συμβουλίου, και εκτός των παρακλήσεων, έφερε και πολλά παραδείγματα «εστεμμένων κεφαλών» αι όποία ποδηλατοϋν. "Αλλα το συμβούλιον δεν ήκουσε τίποτε και απεφάνθη άρνητικώς:

«'Από όλα τα πρόσωπα, τα όποια μὰς ανεφέρατε — ειπε, — δεν υπάρχει ούτε έν, δια την ζωήν του όποιου να ενδιαφέρωνται τόσοι άνθρωποι. "Αν συνέβαινε μία πτώσις άτυχής, θα έμνε χωρίς διάδοχον ο θρόνος 4 εκατομμυρίων υπηκόων και 36 εκατομμυρίων ύποτελών.»

Και η μικρά Μεγαλειότης, με μεγάλην της θλίψιν και απογοήτευσιν, ήναγκάσθη ναφήση το αγαπητόν της ποδήλατον και να περιορισθῃ εις έν άγγλικόν ιππάριον... αποδεδειγμένης ήμερότητος.

14 Νοεμβρίου

Μία κυρία, διερχομένη την όδον Αιόλου, χάνει το πορτοφόλι της.

Το εύρίσκει μετ' όλίγον ένας λούστρος, το ανοίγει, και βλέπει μέσα πεντακοσίας δραχμάς.

Τότε τί κάμνει;

Τρέχει άμέσως και το καταθέτει... εις την Τραπεζάν "Ισως επ' όνοματί του; — "Οχι, όχι! — Το καταθέτει εις την "Αστυνομίαν, δια να δοθῃ εις όποιον το έχασεν, απλούστατα!

Δεν χρειάζονται σόβλια εις τοιαύτην πράξιν. Χρειάζεται μόνον το όνομα του πτωχου και τιμιού λούστρου: "Ονομάζεται Γεώργιος "Αργυρίου.

Αθήμαρον

Εις την ερώτησιν των Μικρών Μυστικων «Ποία εινε, φρονεείτε, η μεγαλητέρα εύτυχία εις τον κόσμον;» κάποιος, τον όποιον δυστυχώς δεν ένθυμούμαι, άπήνησεν:

«'Δεν ηξεύρω διότι όλαι αι εύτυχίαι... κρύπτουν τα χρόνια των.»

Το άπατηλότερον * εκ των πρισματων, υπό τα όποια δυνατάι τις να ιδη τον εαυτόν του, εινε ο "Εγωισμός. Φ.

ΣΟΦΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Οὐδέποτε ἕως τότε εἶχα δοκιμάσῃ τὴν ἀπὴν δυσμένειαν τῆς τύχης ἤμην ἀνάκαθεν εὐπορος καὶ εὐτυχής. Ἄλλ' ἐξαίφνης μὲ κατέβλησεν ἡ πτωχεία, καὶ κατήντησα νὰ βαδίζω γυμνός, μὴ ἔχων τὰ μέσα διὰ νὰγοράσω ὑποδήματα.

Μελαγχολικός καὶ περίλυπος διὰ τοῦτο, εἰσῆλθον μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ναὸν τῆς Κούφας, ὅταν βλεῖπω πλησίον μου ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πόδας. Τότε εὐχαρίστησα τὸν Θεόν, καὶ δὲν ἔλυπῆθην πλέον διότι δὲν εἶχα ὑποδήματα.

Βλέπων δυστυχιστέροισ σου, μανθάνεις νὰ υποτάσσεσαι ἀγογγύστως εἰς τὴν τύχην σου. (Ἐκ τῶν τοῦ ΣΑΛΛΗ)

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑ

Αὐτὸ εἶνε τὸ θέμα τοῦ Ποιητικοῦ μας Διαγωνισμοῦ: Η Β α σ ι λ ὀ π η τ α.

Σὰς ἀρέσει; σὰς εὐχαριστεῖ; σὰς ἐλκύει; σὰς γλυκαίνει; σὰς συγκινεῖ; σὰς ἐμπνέει; Ὡ, τὸ πιστεῦν! Καὶ ποῖος μένει ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς πρὸ τῶν θελημάτων τῆς Βασιλόπητας; Ποῖος, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν λαμβάνει θέσιν πέριξ τῆς τραπέζης, μετὰ παλμῶν χαρᾶς καὶ ἐλπίδος; Ποῖος δὲν περιμένει ἀνυπομένως τὴν διανομὴν τῶν τεμαχίων καὶ τὴν φανέρωσιν τοῦ κεκρυμμένου νομισματοῦ; Ποῖος δὲν εὐφραίνεται τελοσπάντων ἀπὸ τῶν οἰκονομικῶν κύκλων τὸν πρωτογονιάτικον, τὸ κέντρον τοῦ ὁποῖου ἀποτελεῖ ἡ ἀβρὰ, ἡ ὠραία, ἡ ἀφράτη καὶ εὐωδίαζουσα Βασιλόπητα.

Πρόκειται λοιπὸν νὰ φάτε ἐμμέτρος τὴν Β α σ ι λ ὀ π η τ α ν. Ὅσα κάμετε ἕνα ποιημάτκι μὲ χ ρ ι 16 σ τ ῖ χ ω ν τ ῶ π ο λ ὀ (ὀλιγωτέροισ ἐμπορεῖ νὰ ἔχη, περισσοτέροισ ὄχι.) Θὰ μοῦ το στείλετε, γραμμένοισ εἰς ξεχωριστὸν χαρτί μὲ τὸνομά σας καὶ τὸ ψευδώνυμόν σας, (δι' ὅποιον ἔχει καὶ θέλει νὰ κάμη χρῆσιν τοῦ ψευδωνύμου του) μὲ χ ρ ι τ ῆ ς 15 Ἰ α ν ο υ α ρ ῖ ο υ 1898, ἐγὼ δὲ θὰ τα κρίνω ὅλα καὶ θὰ βραβεύσω τὸ καλλίτερον, δημοσιεύουσα αὐτό, κατὰ τὸ σῆμα.

Ἡ πρόθεσις, νομίζω, εἶνε ἀρκετὴ περιλαμβάνει δὲ καὶ τὴν πρωτογονιάν, δι' ὅσους θάναμείνουσ νὰ ἐμπνευσθοῦν ἀμέσως ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, καθ' ἣν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν θά κοπῆ ἡ Βασιλόπητα.

Ἀναγκαῖα δῶλως.

Μόνον ἐκεῖνοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου καλοῦνται νὰ λάβουσ μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον (ὅπως καὶ εἰς πάντα ἄλλον), ὅσοι, ἔχοντες ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Διάπλασιν, ἀποδέχονται ἐκ τῶν π ρ ο τ ῆ ς τὴν κρίσιν μου ὡς ἀληθῆ, δικαίαν καὶ ἀμερόληπτον, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε. Ὅσοι ἀπεινάντις νομίζουσ, ὅτι μόνοι τῶν δύνανται νὰ κρίνουσ τὰ ἔργα τῶν καλλιτέρων, καὶ ἂν δὲν βραβευσθοῦν εἶνε διατεθειμένοι νὰ κηρύξουσ ὅτι ἠδικήθησαν, παρακαλοῦνται νὰ μὴ λάβουσ μέρος.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κατὰ τὴν ἐν τῷ 48ῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθεῖσαν δῆλωσιν, οὐδεμία γίνεται ἐγγραφὴ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἢ ἀνανέωσις, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς προπληρωτέας.

Πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», εἴτε νέος εἴτε παλαιός, τοῦ ὁποῖου ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν αὐτῆς ἔτος 1898 θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1898, δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ κλήρου κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦσ ὅρους:

Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν συνδρομητῶν, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1898 θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1898, θὰ τεθῶσιν ἐν τῷ κληρωτίδῳ. Καὶ τὴν 11 Ἰανουαρίου, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 3 μ. μ. ἐν ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας, ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἐκ προσώπων γνωστῶν, ἧς τὸ πρακτικὸν κατόπι θὰ δημοσιεύσωμεν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παρευρεθῶσιν ἐκ τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐνδιαφερομένων, θὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος ἕκατον συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα, οἱ ὁποῖοι θὰ κερδίσουσ τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα.

- Ὁ 1ος. Ἐν ὠρολόγιον τῆς τσέπης ἀργυροῦν, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομητῆν, μικρὸν δὲ γυναικείον ἂν πέσῃ εἰς συνδρομητρίαν. . . . . Ἀξίας δρ. 60
- Ὁ 2ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου. . . . . Ἀξίας δρ. 30
- Ὁ 3ος. τοὺς ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλιου Βέρν: α) Εἰκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν, — β) Ὁ Μεσημβρινὸς ἀστὴρ, — γ) Αἱ μέλαναι Ἰνδίαι, — δ) Ὁ Σανσέλωρ. . . . . Ἀξίας δρ. 29
- Ὁ 4ος. Ἐν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου. . . . . Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 5ος. Μίαν συσκευὴν γραφεῖου: ἡτόι μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρος, πέννες, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπτήρα κτλ. κτλ. . . . . Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 6ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλιου Βέρν: α) Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, — β) Ρωθύρος ὁ κατακτητῆς, — γ) Τύχαι 3 ρώσων καὶ 3 ἀγγλων. Ἀξίας δρ. 22
- Ὁ 7ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλιου Βέρν: α) Ἡ σχολὴ τῶν Ροδινώνων, — β) Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009,672, — γ) Τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια. Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 8ος. Ἐν ἐξυπνητήριον ὠρολόγιον τῆς τραπέζης. . . . . Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 9ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη. . . . . Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 10ος. Μίαν ὠραίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου. . . . . Ἀξίας δρ. 12
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (11-20) ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθοπομένου ἔτους 1899. Συνδρομαὶ ἐν ὄλῳ 10 ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαὶ κατὰ μέσον ὄρον. . . . . Ἀξίας δρ. 100
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (21-30) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἡτόι ἕνα τοῦ 1894 καὶ ἕνα τοῦ 1895. Τόμοι ἐν ὄλῳ 20 πρὸς 7 δραχ. . . . . Ἀξίας δρ. 140
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (31-40) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὄλῳ 50. . . . . Ἀξίας δρ. 50
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (41-50) ἀνὰ ἕν Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν χ ρ υ σ ὀ δ ε τ ο ν, τιμώμενον δρ. 5. Τὰ δέκα ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . Ἀξίας δρ. 50
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (51-60) ἀνὰ ἕν ἀντίτυπον τοῦ «Πυροσκόπου», μυθιστορηματοῦ μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (61-70) ἀνὰ ἕν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας» μυθιστορηματοῦ μετὰ 22 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. . . . . Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (71-80) ἀνὰ ἕν ἀντίτυπον τῆς «Νίνιας», μυθιστορηματοῦ μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10. . . . . Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (81-90) ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Τόμοι ἐν ὄλῳ 10. . . . . Ἀξίας δρ. 10
- Οἱ δέκα τελευταῖοι (91-100) ἀνὰ ἕν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 10 ἀντίτυπα. . . . . Ἀξίας δρ. 15

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 385)

— Καὶ τώρα, ἄς ἐνδυσθῶμεν τὰ λάφυρα τοῦ ἠττημένου! εἶπεν ὁ Πέτρος φαιδρῶς. Εἶνε παλαιὰ κάπως, ἀλλὰ καθαρά. Ἐλπίζω ὅτι μὲ αὐτὰ θὰ φανώμεν ἀσπροπρόσωποι.

Καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, ἄρ' οὐ ἐπλύθησαν, ἐμυρῶθησαν, ἐκτενίσθησαν καὶ ἐνεδύθησαν εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἐκτύπησαν τὸν κώδωνα.

— Πεινάς, μωρὲ Γιάννη;

— Μπρέ, θὰ ἤμουν ἱκανὸς νὰ φάγω ὅλον τὸ Ὀρθόπτερόν σου. Ἄμ' ἐσύ, Πέτρε;

— Ἐγὼ; ἐγὼ θὰ ἤμουν ἱκανὸς νὰ φάγω ὅλο σου τὸ ψαράδιον!

Ἡ Βερενίκη ἐνεφανίσθη σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὸν κώδωνισμόν καὶ ὠδήγησε τοὺς ξένους εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου τοὺς ἐπερίμεναν ὁ πατὴρ καὶ αἱ τρεῖς τοῦ θυγατέρες.

Μήτηρ δὲν ἐφαίνετο πούθενά. Θὰ ελεῖπεν, ἢ θὰ εἶχεν ἀποθάνῃ, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ, διότι αἱ ἐνδυμασίαι τῶν δεσποινίδων, καὶ τὸ φαῖδρον καίτοι συνεσταλμένον ὕψος τῶν, πᾶν ἄλλο ἐμαρτύρουσ ἡ πένθος.

Ἄλλὰ προπάντων ὁ πατὴρ ἦτο περιχαρῆστατος, καὶ ὀμιλητικώτατος, καὶ διαχυτικώτατος, ὅσον ἦτο πρὸ δύο ὥρῶν ἄγχιος καὶ ἀπτόμορος. Ὅποια ἐξαφνικὴ μεταμόρφωσις! Καὶ αὐταὶ αἱ δεσποινίδες ἐδυσκολεύοντο νὰναγνωρίσουσ τὸν γεννητόρα!

«Χμ! δὲν μάρεσουσ καὶ πολὺ αὐτὰ τὰ καμώματα! ἐσκέφθη ὁ Πέτρος. Μήπως μᾶς πέρνει γιὰ ἑκατομμυριούχους καὶ θέλει νὰ μᾶς κάμη νὰ του πληρώσουμε διπλᾶ καὶ τριπλᾶ τὴν σκεπὴ του;»

Ἐν τούτοις ἐχαίρετίσθησαν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη μὲ μειδιάματα καὶ φιλοφρονήματα πολλὰ καὶ ἀμοιβαῖα.

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ πατὴρ, τείνων πρὸς τοὺς νέους τὴν χεῖρα! εἶμαι εὐτυχὴς πού σας δέχομαι ὑπὸ τὴν πολυπαθῆ στέγην μου, (τώρα μάλιστα πού ὅπωςδῆποτε ἐδιορθώθη.) Σὰς παρακαλῶ δὲ νὰ θεωρῆτε τὸ σπίτι μου ὡς ἰδικόν σας.

— Πῶς! καὶ αἱ ζημίαι; καὶ ἡ ἀποζημίωσις; εἶπεν ὁ Ἰωάννης, μὴ δύνηθαι νὰ κρατηθῇ.

— Ὡ, ἀφήστε τα τώρα αὐτὰ, παιδιά μου! (βλέπετε ὅτι τοὺς ὠνόμαζε καὶ «παιδιά του» τώρα.) Ἀπεραντίας ἐγὼ πρέπει νὰ δοξάσω τὸν Θεόν διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς ἀγύρας σας, καὶ σῆς πρέπει νὰ ξεχάσετε ὅτι σὰς εἶπα πρίν...

Τὴ εἰσημαίαν ὄλ' αὐτὰ; Οἱ δύο νέοι καὶ αἱ τρεῖς δεσποινίδες ἐκυττάζοντο ἐκπληχτοί.

— Ἀρ' οὐ λοιπὸν φαίνεσθε, κύριέ μου, τόσοσιν καλὸς πρὸς ἡμᾶς, ἂν καὶ ἐπαρουσιάσθημεν ἐδῶ μὲ τόσοσιν ἄσχημον καὶ

ἀπότομον τρόπον, — πρέπει νὰ σας εἰπώμεν ποῖοι εἶμεθα. Ὀνομάζομαι Ἰωάννης ἂπ' ἐδῶ εἶνε ὁ δευτέρος ἀδελφός, ὁ Πέτρος, μένει δὲ ἀκόμη εἰς τὸν οἰκογενειακὸν μας πύργον καὶ τρίτος ἀδελφός, ὁ Στέφανος, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα μας, τὸν ἱππότην. Εἶμεθα γάλλοι, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Στέφανον, καὶ τὸ ἐπίθετόν μας εἶνε Μαντζουράνας.

— Μπᾶ! σὰν τὸ δικό μας! ἐψιθύρισεν ἡ μελαγχροινῆ.

— Ἄ, σὰν τὸ δικό μας! εἶπεν ἡ ξανθῆ.

— Ὡ, ὦ! σὰν τὸ δικό μας! ἀνέκραξεν ἡ καστανή, κροτοῦσα τὰς χεῖρας.

Ὁ πατὴρ ἐπέσεν ἀμέσως καὶ ἀνεψιῶν του. Ναι, τὸ οἰκόσημον τῶν χειροκτιῶν τῶ εἶχεν ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον. Τὰ ἐγνώριζε τὰ πράσινα ἐκεῖνα γάντια καὶ αὐτός! Καὶ ἰδοὺ πόθεν ἡ συγκίνησις του, ἡ καταπράυνσις του, ἡ αἰφνιδία του μεταμόρφωσις!

«Εἶμαι ὁ θεῖός σας!» ἐβροντοφώνει μετὰ τῶν τεσσάρων ἡχηρῶν φιλημάτων, ἐπὶ τῶν τεσσάρων παρεῶν τῶν δύο νέων.

— Ἄ! ὦ! εἶσθε ὁ θεῖός μας! εἶπον ἐν θυμῷ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης. Τότε λοιπὸν ἀπ' ἐδῶ εἶνε αἱ ἐξαδέλφαι μας; — Βεβαίωτατα!

Μόλις τὸ ἤκουσαν οἱ κύριοι ἐξαδέλφοι, καὶ ὄρμησαν, πρότεινοντες τὰ χεῖλη, πρὸς τὴν μελαγχροινῆν, τὴν ξανθὴν καὶ τὴν καστανήν. Ὀλίγον ἔλειψε μάλιστα νὰ φιλήσουσ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν καὶ τὴν Βερενίκην. Αὐτὸς λοιπὸν ἦτο ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρός τῶν, ὁ Μαντζουράνας, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναχωρῆσῃ πρὸ εἰκοσαετίας εἰς τὰς Κάτω Χώρας, καθὼς ἔλεγαν; — Μάλιστα αὐτός! Καθ' ὅδον εἶχε σταματήσῃ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ὀστανδης, ὅπου ἐνυμφεθῆ ὄρανήν τινα βελγίδα, κληρονόμον τοῦ ἀγροτικοῦ ἐκεῖνου οἰκίσκου καὶ τῶν περίξ γαιῶν.

Ἡ κυρία Μαντζουράνα ὁμῶς ἀπέθανεν ἐνωρίς, ἀφήσασα εἰς τὸν σύζυγόν της τρεῖς μικρὰς θυγατέρας μὲ τὴν γραίαν καὶ φλύαρον Βερενίκην. Ὀλ' αὐτὰ τὰ διηγῆθη ὁ θεῖος μὲ ὀλίγα λόγια, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἐγνώριζαν, ὅτι ἡ μελαγχροινῆ ἐξαδέλφη

ὠνομάζετο Ἰωάννα, ἡ ξανθὴ ἐξαδέλφη Πετρίνα καὶ ἡ καστανὴ ἐξαδέλφη Στεφάνια, ὅπως καὶ οἱ τρεῖς ἐξαδέλφοι: Ἰωάννης, Πέτρος καὶ Στέφανος. Οὐδὲν τοῦτου φυσικώτερον: Οἱ τρεῖς ἀνεψιοὶ εἶχον ἤδη γεννηθῆ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔδωκε κατόπιν εἰς τὰς θυγατέρας του τὰ ἴδια ὀνόματα εἰς ἀνάμνησιν τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πατρίδος.

Διαρκούντος τοῦ πλουσίου καὶ φαῖδροντάτου γεύματος, — εἶχε καὶ κάτι ἀστακούς! καὶ κάτι κρασιά! — ὁ θεῖος ἐσυνέχισε τὴν ἱστορίαν του: Ἐπειδὴ δὲν ἦτο πλούσιος, καὶ ἐπειδὴ εἶχε τρεῖς θυγατέρας, αἱ ὁποῖαι ἤθελαν τρεῖς προξένους, ἐσκέφθη νὰ κατασκευάσῃ τοὺς τρεῖς ἐκεῖνους ἀνεμομύλους. Καθεμία λοιπὸν εἶχε τὸν μύλον της: ὁ πρῶτος ἄλεθε βρύζαν, ὁ δευτέρος σῖτον, ὁ τρίτος ξηρὰ ὄσπρια. Τοὺς διηύθυνεν ἕνας γέρον μυλωνᾶς μὲ βαθείας ρυτίδας εἰς ὅλον τὸ πρόσωπον, γελώντας πάντοτε ἀπὸ ἄλευρα παντοειδῆ. Καὶ ἀπὸ δεκαπενταετίας ἤδη ὅσα χρήματα ἀπέφερον ἡ ἐργασία τῶν τριῶν ἀνεμομύλων, ἐφυλάσσοντο ἐπ' ὀνόματι τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

Ὁ θεῖος Μαντζουράνας εἶπεν εἰς τὸν τραπέζι, τρία πράγματα πολὺ φρόνιμα: «Ἡμῶν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἀνεμομύλων. Ἐγὼ λοιπὸν μυλωνᾶς.»

«Καὶ ἂν ἀλεύρωσα ὀλίγον τὸ οἰκόσημόν μας, δὲν ἔπαυσα δι' αὐτὸ νὰ εἶμαι Μαντζουράνας.»

«Ἐπειτα, ἀγαπητοί μου ἀνεψιοί, εἴτε μυλωνᾶς εἶνε κανεὶς, εἴτε ἀερόναυτης, εἴτε ψαράς, φθάνει γὰ ἔχη τὴν καρδίαν του ὡς οἰκόσημον. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν!» Μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου πιάτου, ἔλαβον καιρὸν καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ νὰ διηγηθοῦν τὰς ἀτομικὰς τῶν περιπετειὰς. Καὶ ὅταν ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸν τραπέζι, ἐξαδέλφοι καὶ ἐξαδέλφαι ἐφέροντο μετὰ τῶν ὡς νὰ ἐγνωρίζοντο ἀφότου ἦσαν εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ὁ μὲν Ἰωάννης ἔλεγεν εἰς τὴν Ἰωάνναν φαῖδρῶς ὅτι ἦτο μελαγχροινῆ, ἐπειδὴ ἦτο κυρία τοῦ μύλου, ὁ ὁποῖος ἄλεθε βρύζαν, ὁ δὲ Πέτρος ἐβεβαίωσεν εὐγενῶς τὴν Πετρίναν, ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ εἶνε ξανθὴ καὶ γυναικῆ ἂπ' ἐδῶ.

Ὁ θεῖος Μαντζουράνας.

της Άλεθε τὰ καλλίτερα σιτάρια. Καί επειδή ή Στεφανία εζήλευε πού δέν τής έλεγαν τίποτε.

— Νά ίδητε λοιπόν, είπεν ό Ιωάννης, ότι ό μικρότερός μας άδελφός θά συσχετίση τά άλεύρια του μύλου σας με τά καστανά σας μαλλιά! Έγώ σας βεβαιώ!

(Έπεται συνέχεια)
Κατά τό γαλλικόν του Αιμέ Ζιρών
ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙ-ΛΑΓΩΣ

Ήτον ένα μικρό παιδί, τό όποιον πάντοτε παρεπονείτο και τίποτε δέν του ή-ρέσε. Πότε ήσθάνετο πολλήν ζέστην και πότε πολύ ψύχος. Κανείς δέν είμπο-ρούσε νά τό εύχαριστήση, αλλά και αυτό τό ΐδιον καλά καλά δέν ήξευρε τί ήθελε. Έλεγε δέ, ότι όλα τά άλλα παιδιά, και αυτά μάλιστα τά πτηνά εις τά δένδρα και τά αγρίμια εις τά δάση, ήσαν εύτυ-χέστερα από αυτό. Όσον και αν έπι-κραίνοντο οι γονείς του παιδιού δια την αιωνίαν αυτήν γρινιάρη, έν τούτοις δέν κατώρθωναν νά τό θεραπεύσουν.

Μίαν φοράν απέφασαν νά μεταβοϋν οικουγενετικώς εις τό κτήμα ενός θείου των. Τό κτήμα ήτο λαμπρόν και ύπηρ-χον εκει πολλά πράγματα δια νά άπα-σχολήσουν και διασκεδάσουν τό παιδίον. Οι εξάδελφοι και αι εξαδέλφαι μετα-χαράς εδέχθησαν νά διασκεδάσουν τον μικρόν παραξενον τον ώδηγοϋσαν εις τους σταύλους, εις τους κήπους και εις τους αγρούς, άλλ' αυτός καμμίαν δέν ήσθάνετο εύχαριστήσιν και την επομένην ήμέραν τόσον τώ είχε βαρεθή όλα, ώστε, όταν τον εζήτησαν νά υπάγουν και πάλιν νά περιπατήσουν εις τον κάμπον, πού ήτον σπαρμένος από βρούζαν, αυτός άπεχωρίσθη από τους συντρόφους του και έμεινεν εις τά σπαρτά. Τά παιδιά, εύχα-ριστημένα διότι άπηλλάγησαν από ένα τέτοιον γρινιάρη, τον αφήσαν εις την ήσυχίαν του και ετράβηξαν τον δρό-μον των.

Έκάθησεν εκει, φουσκωμένος, με μία μοϋρη καταβασμένη τόσο, ως νά του είχαν κάμη μεγάλη κακά, και εσκέπτετο πόσον αυτός εινε άδικημένος και πόσον τά άλλα παιδιά ήσαν αντιπαθητικά. Έ-ξαφνα, εκει πού εσκέπτετο αυτά, ήκού-σθη κάποιος θόρυβος μέσα εις τά σπαρτά της βρούζας, εκλιναν τά στάχυα, και νά, παρουσιάζεται εμπρός του ένας λαγώς. Έξεπλάγη, φάνεται, ό στρογγυλομά-της, όμα εις εμάς του τό παιδίον, εσηκώθη εις τά πισνά του πόδια, έπαιξε τά εμπροσθινά του, ανέπήδησε. Έκαμε μίαν κανονικήν μεταβολήν, και άπ-έδω πών οι άλλοι.

« Τί εύτυχισμένοι πού εινε αυτοί οι λαγοί! » ειπε μέσα του με δυσθυμίαν τό παιδίον « Πηδά όπου θέλει και κανείς δέν του λέγει τίποτε. Άχ, Θεέ μου, Θεέ μου! Άς ήμουνα κ' εγώ λαγώς! »

Δέν επρόφρασε νά τό συλλογισθή, και έν άκαρέι παρετήρησε ότι τό σώμα του ήρχισε νά συμμαζεύεται, νά γίνεται όλονέν μικρότερο και μόνον τά μάτια του εγίνοντο μεγαλύτερα και στρογγυλώ-τερα, και τά αυτιά του μακρότερα.

Δέν έπέρασεν έν λεπτόν και ήτον πλέον ένας σωστός και ώραιος στακτε-ρός λαγώς. Ή χαρά του γρινιάρη δέν είχεν όρια! Ήρχισε νά χοροπηδά έμ-πρός-όπισω, έτρεξεν εις τον δρόμον με μεγάλα άλματα, εκάθησεν εις τά πισνά του και έπαιξε με τά εμπροσθινά του πόδια, και έκαμε χίλιες-δυό τρέλλες. Έκει σιμά ήτον ένα χωράφι, φυτευμένο λάχανα όταν τό ειςε ό λαγώς, του άνοι-ξεν ή όρεξις επήδησε ένα αυλάκι, επέ-ρασε εις τό χωράφι και ερρίφθη εις τό πρώτον λάχανον, τό όποιον εύρε πολύ γλυκύτερον και από τά κομμάτια!

Έξαφνα όπισθεν ενός λοφίσκου ανε-φάνη ό θεός του παιδιού-λαγού με τό τουφέκι του εις τον ώμον. Μόλις παρε-τήρησε εις τό λάχανον τον κλεπτολα-γών, άρπάζει τό τουφέκι από τον ώμό του, σηκώνει τον πετεινόν, σκοπεύει και-μπούμ! τον πυροβολεί. Ό λαγώς εκτυ-πήθη εις τό πόδι και έκαμε δύο-τρεις κουτρούβαλες. Άλλά ήτον ακόμη ζων-τανός, και εδοκίμασε νά φύγη, όταν ό σκύλος του θείου του τρέχει, τον άρπά-ζει με τά σουβλερά του δόντια, τον πέρ-νει και τον παραδίδει μισοπεθαμένον εις τον κύριόν του.

Τό παιδίον δυσηρεστήθη πάρα πολύ δι' αυτό, διότι, αν και ό λαγώς ήτο πλέον νεκρός, αλλά τό παιδίον μέσα του ήτο ακόμη ζωντανόν και ήξευρε τί τού κάμνουν. Ό θεός τον επήρε και τον έβαλε μέσα εις την σάκκαν τον πόσον επιθυμούσε νά ειπή εις τον θεϊον όλον τον καϋμόν του! επειδή όμως ήτον λα-γώς, και λαγώς μάλιστα ψόφιος, δέν είμ-πορούσε ούτε νά βήξη!

Τόν έφερε λοιπόν ό θεός του εις τό σπίτι και εκει τον παρέδωκε εις τό μα-γειρείον. Ή μαγειρίσσα τον άρπαξε με τά χονδρά της δάκτυλα και του εγδαρε την λαμπράν γυαλιστερήν του προθειάν, ούτως ώστε έμεινεν ολόγυμνος και έν-τρέπετο πολύ. Έπειτα τον επήρε έξω και τον εκρέμασε εις τον τοίχον από ένα καρφί, εις την είσοδον.

Εις αυτήν την θέσιν έμεινε κρεμασμέ-νος ό πτωχός όλην την νύκτα, και έλαβε καιρόν νά σκεφθή ότι, όταν ήτο παιδίον, ήτο όπωσδήποτε καλλίτερα. Άλλά και με τούτο δέν είχαν ακόμη τελειώση τά βασανά του. Την επάυριον τον ήρπασαν πάλιν τά χονδρά δάκτυλα της μαγει-

ρίσης, τον έφεραν όπισω εις τό μαγει-ρείον και τον εζάπλωσαν επάνω εις τό σανίδι πού κόπτουν τά κρέατα.

« Τί έχεις νά πάθης τώρα; » φρίττων εσκέφθη ό λαγώς.

Και ειχε, τώντι, νά πάθη φοβερά πράγματα! Ή μαγειρίσσα επήρε μίαν μακράν βελόναν, επέρασε εις αυτήν ένα κομμάτι λαρδί και άρχισε νά τό χώνη εις την ράχιν του λαγού. Πω-πω-πώ! Τί δυσάρεστον πράγμα πού ήτο αυτό! Σιμά εις τά άλλα, ήτον και τόσον αγρόϊ-κος αυτή ή μαγειρίσσα, ώστε επέρασε του λαγού και μίαν μακράν μακροτάτην σούβλαν, — αυτό πλέον παραπολύ έκα-κοφάνη του λαγού!

Τότε ήρχισε νά τον συστρέφη επάνω εις πολύ δυνατήν φωτιάν και ήσθάνετο φοβεράν ζέστην και ζάλην! Τέλος τον έβαλε εις μίαν απλάδαν και ό ύπηρέτης τον έφερε εις την τραπεζαρίαν, όπου εκάθηντο όλα τά άλλα παιδιά. Εις την ιδιικήν του θέσιν δέν εκάθητο κανείς και τό παιδίον άμα τό ειςε του ήλθε νά κλαύση, — αν ήμπορούσε.

— Τί εξαίρετος λαγώς! εφώναξαν όλοι, — θα εινε νοστιμώτατος!

« Ναι! » εσκέφθη μετά θλίψεως τό παιδίον, — « σεις θα με τρώγετε, κ' εγώ είμαι αναγκασμένος νά σιωπώ! »

Ό θεός έλαβε έν μεγάλον μαχαίρι, τό άκόνισε καλά, καλά, έσπασε όλα τά πλευρά του λαγού, του άπέκοψε και τά δύο του πόδια και τον διεμέλισε εις μι-κρά κομμάτια. Έπήραν όλοι από έν τεμάχιον και ήρχισαν νά τρώγουν με μεγάλην όρεξιν και ό καίμενος ό λαγώς εις κάθε κομμάτι πού έβαζαν εις τό στόμα των, επανελάμβανε μέσα του: « Άχ, διατί νά θέλω νά γίνω λαγώς! »

Και ιδού τον έφαγαν πλέον όλον και έμειναν μένον τά κοκκαλάκια του.

« Άχ, Θεέ μου, Θεέ μου! κάμε με πάλιν παιδίον! » αυτή ήτο ή τελευταία σκέψις του πτωχού λαγού.

Και ό του θάματος! ανοίγει εξαφνα τά μάτια του τό παιδίον: εκάθητο άκό-μη, κουρνιασμένον μέσα εις τά στάχυα τό ότι δέ ήτο λαγώς — τό είχαν ιδή εις τον ύπνον του!

Εινε περιττόν νά ειπούμεν πόσον έχάρη τό παιδίον. Δέν ειπε εις κανένα τίποτε περί του ένυπνίου του αλλά όλοι, και οι γονείς του και τά άλλα παιδιά εθαύμαζαν με τον μικρόν γρινιάρη, ό όποιος εκτοτε έγινε τόσον εύπειθής, όμιλητικός και εύθυμος!

(Κατά τό ρωσσικόν της Άμαλίας Γοδέν.)
Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑ ΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ό τόπος της καταγωγής δέν έχει μεγάλην σχέσιν με την άρετήν του ατό-μου. Υποθέτω ότι ή Έσπερία Αύρα θα εινε πάντοτε γλυκειά, είτε Αύρα του Φαλήρου εινε, είτε Αύρα της Ένόπης, είτε Αύρα του Παγασαίου, είτε Αύρα του Ευξείνου, είτε Αύρα του Βοσπόρου.

Ήθελα νά είχαν ως ιδεώδες αι νεαράι Έλληνίδες την Τοξότιδα Άρτεμιν. Σώμα εύμελές, νευρώδες, εύλύγιστον, άντέχον εις τās πορείας. Τοιούτον άπο-κτάται δια της γυμναστικής.

Καλή άπάντησις δια Μικρόν Περί-εργον:

— Άν έβλεπες ποτέ τον Σατανάν, τί θα έκαμνες;

— Άπλούστατα: θα έκαμνα... ότι δέν τον γνωρίζω!

Καρδιά Πάλλουσα από φιλοπατρίαν εινε μεγάλη καρδιά, όσον μικρά στήθη και αν την έγκλείουν.

Άπό όλους τους φόρους, ό ολιγώ-τερον βαρύς υποθέτω ότι εινε ό... Έλπιδοφόρος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή μητέρα.—Μή 'μιλή, παιδί μου, 'στην Έκκλησία, γιατί δέν κάνει.
Τό παιδί.—Δέν κάνει; Άμ' εκείνος εκει (και εδειξε τον παπών) πώς 'μιλεί.
Εστάλη υπό του Ένδοξου Στρατιώτου

Άπελιπία του Κομφιοκεφαλίου, τον όποιον ό ιατρός διέταξε νά πινη τό κρασί του νερωμένου:
— Τί νά κάμω τώρα; Άν βάλω νερό, θα τό χαλάσω αν δέν βάλω, θα με χαλάση εκείνο...
Εστάλη υπό του Τραχημυροπούλου

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι άλλάσσοντες κατο-κίαν συνδρομηταί νά γνωστοποιώσιν ήμίν έν-καιρίς την νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλ-λοντες και 50 λεπτών γραμματόσημον δια την δαπάνην της τυπώσεως της νέας ταινίας:

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Πωλούνται δε όλον τον κόσμον εις τό Γραφείον της «Διαπλάσεως».
Προμηθευθήτε όλοι δια τās ανταλλαγάς σας.
ΤΙΜΟΝΤΑΙ
Έκαστον τετράδιον... λεπτά 15
Δέση 25 τετραδίων μετά εξώφυλλου και πίνακος περιεχομένου... φρ. 3
Έξωφυλλον και πίναξ... λεπτά 30

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Σ' ΕΝΕΓΡΑΨΑ, αγαπητή μου Ρωμηοπού-λα, δια τό 1898, και ταχυδρομικώς σου έστειλα την άπόδειξιν σου και τό δωρόν σου. Άπορώ λοιπόν πώς δέν τα έλαβες. Ή αλήθεια εινε, ότι έσυσσωρεύθησαν αυτάς τās ήμέρας πάρα πολλάι επιστολαί και παραγγελιαί, εις τās όποιαις δέν ήμπροσα ακόμη νάπαντήσω, (δια τούτο μάλι-στα θα παρακάλω τους φίλους μου, οι όποιοι περιμένουν άπάντησιν, τά μη άνη-συχούν και θα εβδη ή σειρά των) άλλ' ή ιδιική σου σειρά ήλθε και αι παραγγελιαί σου ετετελέσθησαν.

Ήραϊστε, δεκτόν τό ψευδώνυμόν σου. Βεβαίως, Άρεμοστροβίλιε, ή έρώτησις της Ε' Κυριακής περιλαμβάνει και την άπάντησιν, την όποιαν θέλεις υποθέτει, ότι θα έχης την δύναμιν νά κήμης, ετι θέλεις.

Ή Ραφαέλα Βροχή, σου έστειλα τό φυλλάδιον μετόν Κατοικισμόν των Μ.Μουσικών, δια νά τον μελετήσης καλά και νά με απαλλάξης από τās παρατοπίας, αι όποιαί φέρουν μεγάλην άνωμα-λίαν. Δια κάθε τετράδιον εις τό όποιον έβαλες δεκαλέπτον γραμματόσημον, μου χρεωτείς άλλα δέκα λεπτά.

Κ' εγώ ελπίζω Σατανά, ότι εις τον προσεχή Διαγωνισμόν της Ζωγραφικής θα διακριθής πε-ρισσότερον (νά ίδης δε τί ώραιόν θέμα πού θα δώσω). Άλήθεια, όταν ήσουν μικρός επλεκες κοπανίλια; Άμ' έλα λοιπόν νά δώσης με-ρικά μαθήματα εις την Κικήν μου! — Έστει-λα τό τετράδιόν σου προς την Κασσιώπειαν και άναμένεται άπάντησις.

Άν ήμπορούσα νά έλθω εις την εκδρομήν σας, Κόντε Ραπανάκη, θα έπερνα κ' εγώ την μελιτζάνα πού μου έστειλε ή Παπαρούνα της Πέρτης, τά λουκουμια του Άγχιολούλουδου των Ψαρών και τό κρασί της Μελλούσης Κα-λιτέχνιδος και μαζί, με τās ιδιικάς σας προ-μηθείας, θα έστρώναμε ένα τραπέζι θανάσιον... Δυσούμαι όμως πού δέν ευκαιρώ νά έλθω και πού δέν έχω τόπον... νά παραβέσω μερικά περι-καπιά από τά δύο τελευταία σου γράμματα, τά τόσον χαριτωμένα!

Και επειδή ειπα περικαπιά, ένθυμήθη τον φίλον μου Καραβόγατορ, πριν έλθη ή σειρά της επιστολής του. Άλήθεια, πώς σου ήλθεν ή ιδέα ότι ό «Ακόλουθος του Μεγάλου Ναπολέοντος» εινε περικαπιά; Όχι, αγαπητέ, εινε ολόκληρον τό μυθιστόρημα!

Ή Μελλούσα Καλλιτέχνις, παιδιά, απεινη-μώδη δια τās 3 1)2 λέξεις πού ειπεν άλλοτε εις την Ναυστολίαν. Τώρα έγνωρίσε τό Τί με μέλει και τού ειπε 3 1)2 λέξεις πολλαπλα-σιασμένας επί! 1000. Όστε κάμετε τον λογα-γιασμόν!

Διατί, παιδί μου Μολόρδε, ψαλιδίζεις τά τε-τράδια πού στέλλεις; Μήν το ξανακάμης; δυ-σαρεστούνται αυτοί πού τά λαμβάνουν, διότι τά θέλουν όμοια και ίσομεγέθη με τάλλα δια τό Λεύ-κωμα των.

Μάθε, αγαπητέ Φλιν-Φλιν, ότι Μικρά Μυ-στικά δέν ανταλλάσσουν όλοι. Και σοι δέν εδέχ-θησάν την πρώτην προτάσιν σου, δέν δέν δεχθούν και την δευτέραν, Μού φαίνεται λοιπόν περιττή. Κεραυνέ, κατευθυνσασμένος ό Άναγίας με-σα έγγραφες δια την Ε' Κυριακήν σε συγγαίρει

δε και δια την προς τους άρχαίους συγγραφείς αγάπην σου.
Μή επαναλαμβάνης, ετι, άκούεις, αγαπητόν Λαμπρόν Φως! Ήτο πολύ άσχημη ή λέξις και δέν έπρεπε νά την γράψης. Πρόσχε τα αυτά άλλοτε, παιδί μου.

Όραιοτάτη ή ιδέα του Λαχείου, αγαπητέ Ζαχαίτε, τό όποιον θα διενεργήση ό Σύλλογός σας, θα εινε δέ και έλληστικώτατον, άφ' ου θα έχη δώρα άξίας 150 δραχμών, εικόνας, βιβλία, χειροτεχνήματα, κτλ. Πρέπει όμως ή έγγραφη νά ενεργήθη αποκλειστικώς δια των μελών και των αντιπροσώπων του Συλλόγου σας, διότι, εκ-τός του ότι θα έχη ούτω μεγαλύτεραν άξίαν, εγώ δυστυχώς δέν έχω τόπον νά δημοσιεύσω προκη-ρύξεις εις τό φύλλον, ούτε καιρόν — τώρα μά-λιστα, — νάνοίκω έγγραφάς εις τό Γραφείον μου. Έπειτα θα επήρχετο σύγγυσις και με τό ιδιόν μου Λαχείον, τό όποιον εινε δλωσδιόλου άλλης φύσεως, διότι πληρώνων τιν μόνον την συνδρο-μήν του άποκτά τό δικαίωμα της συμμετοχής.

Σημαιοφόρε, αυτό τό ψευδώνυμόν σου ετέ-λεξα. (Τά εσυντόμμεσα όλιγον, αλλά δέν πει-ράζει.) Χαιρώ πολύ δια την γνωμίαν. Βεβαίως δύνασαι νά λάβης μέρος εις την Έκτην Κυρια-κήν και σε περιμένω,

Διοργάνη Λαέρτιε, έχεις άδικον. Εις κανένα, κανένα, μά κανένα, δέν γίνεται εξαίρεσις. Δια τούτο βλέπεις πρό πολλού αι προτάσεις των Μ. Μουσικών δημοσιεύονται ξερά. Άν έκαμνα εξαίρεσεις, πίστευσε ότι πολύ εύχαρίστως θα έκαμνα και δια σε.

Διέθεσα ύπέρ των Άπόρων τους δύο τόμους του βραβείου σου, Ποιητική Φλογέρα. Δια νά στείλω τό βιβλίον εκεινω, πρέπει νά μου στείλεις (α) 35 λεπτά δια τά ταχυδρομικά (επί συστάσει.) β) μίαν επιστολήν σου προς τό Ταπεινόν Ιον, αγγέλλουσαν ότι τό βραβείον κτλ. με έν 20λε-πτον δια τά ταχυδρομικά της.

Νά κ' ένα πολύ έξυπνο και χαριτωμένο γραμ-ματάκι! Μού τό γράφουν από κοινού τρεις: ό Άρεμοστροβίλιος, ή Ταπαγαία Κόρη και ή Άρς. Και εινε γεμάτον από τās έντυπώσεις των περί της Ε' Κυριακής, εκ της όποίας ή λέξις Παποροαροστατ... κτλ τας έκαμε μεγάλην έντύπωσιν!

Άτρομητος Άκαρναντία, δεκτόν τό ψευ-δώνυμόν σου. Δια την άλλαγην της ταινίας στείλέ μου 50 λεπτά.

Έδώσα τό άνομα με τό κοσάνι εις τον Άνα-γίαν, αγαπητή Μούσα της Αστρονομίας, και τά άλλα τά χωρίς κοσάνι εις τās αδελφάς του. Σ' εύχαριστούν πολύ. Άλήθεια προωνίκεται κονκλοσημιάρα, καθώς λέγεται. Άλλ' αν τό ταχυδρομείον σας δέν δεχεται δέματα δια την Έλλάδα, στείλέ μου έν θέλη, όλιγα χρήματα δια τά πτωγά.

Τί έπαθε ή καίμενη μου ή Αύρα του Φα-λήρου! Καθώς ετράβηξε νανάφη ένα σπύρτο, επήρε φωτιά όλο τό κουτί, και της εκάψε τό χεράκι. Έ, πώς εινε τώρα; επέρασε πειά;

Όά είπω εις τους φίλους μου, Άλέξανδρε Οικονομίδη, ότι μετέφρασε έν γαλλικόν βι-βλίον «Ή περιουσία της Γαλλίας υπό δύο παιδιών» και ότι τό εκδίδει προσεχώς: θα τους συστήσω δέ νά τό άποκτήσουν, διότι πράγματι εινε όραϊόν!

Όλομπε της Δεσφον, αυτό τό ψευδώνυμόν σου ετέλεξα. Γράψε μου.

Νά ιδούμεν λοιπόν, Πλειάς αγαπητή, (τό ψευδώνυμόν εινε ελεύθερον) θα επιτύχη τό σχέ-διόν σου δια τό ξεσπάθωμα; — Γράψε μου συ-γχνά, διότι δέν φαντάζεσαι πόσον μ' εύχαριστούν, επιστολαί παλαιών μου φίλων. Και ή ιδέα ότι σε τέρπω μόνον σχεδόν εγώ εις την πατρίδα σου, όπου δέν υπάρχουν πολλά ψυχαγωγία, δέν ήσει-ρες πόσον μ' ένθουσιάζει!

Μπά! μπά! Καί άλλη επιστολή τρισυπόστα-τος, δηλαδή υπογεγραμμένη υπό τριών φίλων μου. Άλλ' αυτή εινε έμμετρος και... εικόνα-

γραφημένη. Μου την στέλλουν ή Ροδόδακτυλος ή Τόπος ή Τόπος ή Τόπος...

Πλατεία των Τύφλων Άλιωτων, Άραγε. Ελληνικόν Τραγικόν, δεκά τα νέα ψευδώνυμα...

Απεναντίας πολύ σύντομος μου εφάνη ή επιστολή σου, Αποφίμπε Λέων... Νά μου φιλήσης την εξαδέλφην σου ή όποια μάγαπα τόσον...

Θαλασσία Άδρα, (δεκτόν) χαίρω πολύ πού ενδιαφέρεις δια τας Κυριακάς, και όταν ακόμη δεν λαμβάνω μέρος...

Άγαπητή μου Κλεοπάτρα Ζαγαριάρη, εις το χειρόγραφο τού νί, όταν δεν είνε καλά χωρισμένον, διαβάζεται ως κ' και εκ τούτου προήλθε το λάθος...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλάξουν: Ο Κόκλωφ Πολύφημος με την Κροκόσπελον Ήω...

εν τετραδίων Μ. Μυστικών, χωρίς να μου σημείωση προς ποίον θά το στείλω. Και το έφυλαξα, ως να μου γράψη.

Άσπασμοί, πληροφορίας. Ο Κερανοβόλος Ζεδε έρωτά τόν Μαδρον Πρίγκιπα διατί δεν απήντησεν εις τήν τελευταίαν επιστολήν του...

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διαπλασις προς τους φίλους της: Ξερητευμένην Πουλι (βραβείον εστάλη) Γλυκείαν Ελπίδα (καλώς ήλθε ο καλός μπαμπάς!)...

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 21 Νοεμβρίου θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταί της «Διαπλασις των Παιδών» αν δεν θύναται να στέλλουν την συνδρομή των απευθείας εις τό Γραφεϊόν μας...

Οι καθυστερούντες καλαιστέρον έτών συνδρομάς, εξ οιασδήποτε πόλεως της Ρουμανίας δύνανται να στείλωσι τά χρήματα επίσης προς τους κ. κ. Αδελφούς Κάιτα...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 29 Δεκεμβριού ε.

610. Συλλαβόγραφο. Δυό σύνδεσμοι: κ' ανάμεσα εάν τεθώσι τόνοι, αμέσως έναν Άσκητήν ή λύσις φανερώσει.

611. Στοιχειόγραφο. Είς σύνδεσμον πολύ γνωστόν εν γράμμα αν προσθέσης...

612. Διενεργα Αημιώδες. Εγώ πίνω τό αίμά μου και πρώην τέντερά μου.

613. Μωσαϊκόν. Η Άτταρίς, ή Δάφνη καθώς κ' ή Παταράκ το Άρμα τού Ήλιου μαζί με τόν Τικ-Τάκ...

614. Πυραμίς. Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί δια γραμμάτων, ώστε να αναγινώσεται τόνονα 'Αθηναίου στρατηγού...

615. Ζήτα. Τά δεύτερα γράμματα των ζητουμένων λέξεων αποτελούσι τόνονα ζου.

616-619. Μαγικόν γράμμα. Δι' άντικαταστάσεως ενός οιδούηποτε γράμματος έκάστης των κάτωθι λέξεων...

620. Ακροστιχίς. Τά δεύτερα γράμματα των ζητουμένων λέξεων αποτελούσι τόνονα ζου.

621. Ελληνοσύμφωνον. α-αωο-αετος-εει-α-ειη.

ΑΥΣΕΙΣ των πνευματικών ασκήσεων της 18 'Οκτωβρίου 1897.

547. Ύραξ (ν, ράξ). — 548. Κόλαξ, κόραξ. — 549. Αιμην (λ' = 30, μήν = 30 ήμέραι, ι' = 10)

550. ΑΘΗΝΑ. — 551-556. 1. Άχελώος, 2. Νεϊλος, 3. Πηνειός, 4. ΗΡΑ, 5. Ρήνος, 6. Ροδανός, 7. Σηκουάνας, — 557. Τού κόλακα τή χελίη εκεί που σ' επαινούν εκεί σε περιπαίχουν και σε καταφρονούν...

558. ΖΕΥΣ (1. Τραπεζούσαι, 2. ΚρΕων, 3. σαΎρα, 4. ΚέΣος). — 559. ΑΝΤΙΔΟΠΗ (1. ΑΝΎδας, 2. Τίθερις, 3. ΔΟρος, 4. ΠΗλιον).

560. Τώ δυστυχοῦντι μη επιγέλα. — 561. Αι πόλεις έχουσιν ύπόνομος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνεστάμενον από του Ύκουμίου της Παιδείας ως τό κεν έκοχη παιδικών περιόδικών συγγραμμάτων, αληθείς προσεχών εις τήν γράμ, ήμωδωθημένης, καί υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως άνώτατον δριστευτικόν χρησιμώτατον εις τούδεκάς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ 'Εσωτερικού δραχ. 7. — 'Εξωτερικού φρ. χρ. 8 ΑΙ συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ 'Εν 'Ελλάδι: λεπ. 15. — Εν τώ 'Εξωτ. φρ. χρ. 0. 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν 'Αθήναις 'Οδός Αιόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτισίως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος.

'Εν 'Αθήναις, τήν 6 Δεκεμβρίου 1897

'Ετος 49ος. — 'Αριθ. 51

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια 'Ιδε Σελ. 393)

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι'αδεχθή την απόγνωσιν, και τό πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν...

στρατεύματά του, τά όποια εκ διαφόρων μερών ειχον συγκεντρωθή περίξ του Φονταίνεβλώ, άπετέλουν ακόμη δύναμιν σημαντικήν. Άλλ' όταν τόν έγκατέλειψε και ο στρατάρχης Μαρμών, ο πιστότερος και μάλλον αφωσιωμένος εκ των σωματάρχων του, τότε πλέον πάσα έλπίς άπωλέσθη...

σήμερον εις τούς επισκέπτας του Φονταίνεβλώ, ως ιστορικών κημήλιον, ύπεγράφη τό έγγραφον τής παραιτήσεως, έχον ως εξής: «'Επειδή αι Σύμμαχοι Δυνάμεις έδηλώσαν, ότι ο Αυτοκράτωρ είνε τόν μόνον πρόσκομμα κατά τής απορκατάστασεως τής Ευρωπαϊκής ειρήνης, ο

«Κατέπεσεν άτονος έφ' ενός καθίσματος.» (Σελ. 401, στήλ. α'.)

μον με τούς στρατιώτας, οι όποιοι τώ έμενον ακόμη πιστοί, έβλεπον ότι θά άκρηύττει ότι παραιτείται, δι' έαυτόν ως άπαισίας ειδήσεις, ο Αυτοκράτωρ έγνώρισε τήν άχαριστίαν όλων εκείνων, τούς όποιους ειχεν εύσεργετήση και οι όποιοι τόν έγκατέλειπον ο εις μετά τόν άλλον. 'Εν τούτοις ήλιπζεν ακόμη, ότι ήδύνατο να εξακολουθήση τόν πόλεμον. Τά

»Αυτοκράτωρ, πιστός εις τόν όρκον του, άκρηύττει ότι παραιτείται, δι' έαυτόν ως άπαισίας ειδήσεις, ο Αυτοκράτωρ έγνώρισε τήν άχαριστίαν όλων εκείνων, τούς όποιους ειχεν εύσεργετήση και οι όποιοι τόν έγκατέλειπον ο εις μετά τόν άλλον. 'Εν τούτοις ήλιπζεν ακόμη, ότι ήδύνατο να εξακολουθήση τόν πόλεμον. Τά